

Tässä myös yksi hylätty pätkä, nallekarkki sille, joka jaksaa lukea alusta loppuun ja kaksi sille, joka ymmärtää jotain. Yritin kuvata hulluutta ja karkasi mopo käsistä, sinällään, opin läksyni siitä, ettei hulluutta tarvii kuvata kirjoittamalla kuin hullu. Kursiivia tähän ei saa, mutta välissä siis päähenkilön ajatuksia. Shröingerin raju kissa Koulun konservatoriossa ajalle kävi kuin vanhalle vhs-kasetille; nauhuri söi sen ja kela venyi, päästeli kummia ääniä. Käsi seisahtui kesken liikkeen, laskeutui reidelle, hipoi epävarmasti kangasta; hetki pääsi yllättämään, vyöry kasvoi tyhjyydestä, joka omisti hänet, se tuntui vatsanpohjassa, kiemurteli eteenpäin suolinukassa, tuli nahkiaisena ylös kurkusta. Rimoitus seinillä kohoili, sykki hänen päälleen. Viikkoja kestänyt puhe ja rentoutuminen sai lankakerän viimein purkautumaan. Plie! Bonjour. Merci Mon Ami. Ei tunteita. Ei ei. Mutta silti se tapahtui, perinpohjaisesti, odottamatta ja pyytämättä; kaikki etäänäntyi, katseesta katosi kohde, kyynelkavat täyttyivät nesteestä ja pupillit laajenivat iirikseen, hän raotti kuivuneita huuliaan ja nojasi kohti lattiaa, risti kädet rinnalleen ja yritti kutistua, ettei kipu näkisi. Andrein ilmeet jähmettyivät, puhe hidastui ja syveni, paukkui kuin pakun akseli, kuumuus kulki aaltolina varpaista, syke tuli läpi ranteesta. Huone katosi seinäkelloon, suli paneelien väliin, steariini tippui lattialle - muovailuvaha haisi, ja vartalon kouristuessa hiukset roikkuivat lattialle. Depersonalisaatiohäiriö tanssi, pitkittynyt dissosiaatio tuli tiensä päähän, veti viimeisenä tekonaan maton hänen altaan. Keho panikoi. Bang! Ajatukset olivat tulossa. Eikä hän voinut kuin seurata sivusta. Bang, bang! Muuri kehon ja tunteiden välillä mureni, koko dynastia kaatui kerralla. Mies oli puhunut itsensä astian sisälle. Andrei! Aallot iskevät... pärske kallioon, hajoaa... kastelee ... ajatuksilla. Vesi.... kirkastuu. ...TAKE ME To the limit. Shit! Sähikäinen matkasi kohti alkuräjähdyttä, koskettaessaan vatsaansa hän mietti, mitä kasvoi kuoren välissä, mitä tulisi näkymättömästä siemenestä, ja mitä se kaikki tarkoitti. Pysyisikö tundralla eloon tekohengitetty ihminen kasassa, oliko kerran kuolleessa ihmisessä mitään aitoa, edes maailma ympärillä? Vai istuiko hän edelleen isänsä ruumiin vieressä, sammuttiko keho nyt toimintojaan yksi toisensa jälkeen, oliko kaikki kuvitelmaa, kuolevan ihmisen houreita? Mutta kaatuva vesikuppi pöydällä palasi pystyyn. Andrei puhui tajunnanvirtaa, puhui jollekin, puhui hänelle. Mainitessaan kuolleen tyttärensä Andrein äänensävy muuttui, se vaikutti tunnelmaan, se vaikutti häneen ja saturaatiokynnys ejakuloi, lanka paloi loppuun, jotain tapahtui. Tyhjyydestä nousi esiin piste, tunne oli pieni mutta inhimillinen. BANG BANG. Rytmillä oli kolumbialainen temperamentti, se iski takaraivoon, ja ajatusten rihmasto laajeni aivokuoressa, hyppäsi yli käsityskyvyn. Noitarumpu hakkasi. Vieras ihminen pöydän toisella puolella ei ollut enää tuntematon kuori, miehen suru oli kaikkien nähtävillä, ja hän halusi lohduttaa - aistit räjäyttivät tajunnan ulos kuutiosta. Ensin ei ollut mitään, sitten hän näki kaiken: ajatukset, muistot, epävarmuuden huomisesta, hilseilevät kädet, huonot kynnet, hiipuvan seksuaalisuuden, keski-ikäisen miehen, joka teki origameja, koska ei kestänyt lapsensa kuolemaa. Amplify, amplify ! Vesi virtaa jälleen, näen läpi pimeään, josta minut oksennettiin. Tulen todeksi itselleni. Andrei! Minä pelkään. Ääriviivat tarkentuivat liian nopeasti, silmiin sattui. Korkeus huimasi, lattia oli kaukana, katto ja seinät lähellä; hyperventiloivat aivot unohtivat käsitellä etäisyyksiä. Palaset imeytyivät yhteen, todellisuus muodosti äkkiliiksestä kokonaisen kuvan, huterasti yhteen liimatun sielunmaiseman. Keho nytkähti, kun ihminen sisällä heräsi eloon - alkoi tuntea vastoin tahtoaan. Pää taipui kohti kattoa. Kohdusta kiskottu vastasyntynyt, ymmällään maailmasta ja olemassaolosta, silmät muljahtivat luomiin, hän halusi takaisin lapsiveteen, vastustamattoman tasaiseen lämpöön, kosketti sileää ja viileää poskeaan, tunnusteli huuliaan epäuskoisena. Tundralle kuuluva oli palannut ihmiseksi, ja vieras maailma pyöri ympärillä, hän muisti miksi oli luopunut oikeudestaan olla. Kipu ja trauma olivat liikaa. Ne jakoivat hänet osioihin. Hän

vääntelehti, liu'utti sormet solisluille, kaivoi luun reunaa ja tärisi, yritti synnyttää huudoilla pahan ulos, supistukset tulivat, saivat olkapääs nykimään, mutta kipu jäi kitalakeen, jumittui hampaiden väliin - epiduraalia ei saanut, ei ollut helpotusta, joka hänelle suotaisiin. Paiseet seinillä aukesivat, mätä valui ulos ruumiinaukoista, tirskahteli oksanreijistä. Äänet kaikuivat korvissa, kaikki hänen aaveensa tulivat - ja yksi niistä oli ylitse muiden. Kivun keskipisteessä oli espanjalainen mies, kadonnut rikostoveri; hän kurkotti mutta mies oli mennyt. Aistiharhoissa toistui väärinpäinkieli ja laimea pontikka. Muistojen määrä ei enää kasvaisi, mutta hän näki heidät edelleen yhdessä, mies vei mukanaan puolet kaikesta, millä hän täyttäisi itsensä, jos sille antaisi periksi? Aalto vyöryi ylitse, tempaisi pään hiekkaan: kaikki hänen elämänsä miehet olivat kuolleet. Tundra huusi tärykalvoilla, lupasi lääkkeen mielivaltaan, paine nousi selkäytimestä, hän rimpuili kuoressaan, halusi takaisin aukean taivaan alle, sinne missä ajatukset hajosivat tyhjyyteen ja kipu kaventuivat viivaksi sarveiskalvoon. Tundralla trauma, yhdyntä ja nauru kumosivat toisensa. Tunteet kuorivat vereslihalle, kelvoton kirurgi nylki ja kasasi uhrinsa liian löysästi, venytti reunalle ja työnsi pudotukseen - eikä mustavalkoisen rajalla ollut harmaata, ei mitään, pelkkä pohjaton singulariteetti, josta ei voinut paeta. Niin sen piti olla. Naisen kuului pudota ikuisesti, se oli ainoa sopiva rangaistus murhaajalle. Mutta ensimmäistä kertaa hän näki ulospääsyn, oven jota ei olisi kuulunut olla. Vesiputous vaihtoi suuntaa, viisarit tikittivät vastapäivään, varjot huoneessa liukuivat kirjahyllyn taakse, hän vapisi nostaessaan päänsä ja tarttui köyteen, jonka Andrein heitti. Voimaa oli vielä jäljellä, ja halua. Sittenkin. Lajien synty voitti, psyykkeessä väreilevä tantra iski kipinän takaisin, murtumalinjat yhdistyivät, kolmannestuuma, joka erotti ihmisen eläimestä aktivoitui. Vibraatio repi vankilan mielen ympäriltä; tietoisuuden eheytyessä hän seiso aavikolla, huusi silmät kiinni, jottei hajoaisi palasiksi lattialle - käsivarsiksi, kasvonpiirteiksi, sormiksi, jaloiksi, hiuksiksi, lantioksi - nilkoiksi ja ranteiksi. Pieniksi suun supukoiksi ja hampaiksi. I'm not an organ donor. No, no, no. Si senior